

JØRN LIER HORST

RODE SNEEUW

WISTING KWARTET

'Een klassieke politiethriller
van een auteur die weet waar
hij het over heeft.' DAGBLADET

Over het boek

Het kustlandschap is die herfst in een dichte mist gehuld, van de vakantiehuisjes aan het loodgrijze water zijn de luiken gesloten. Ove Bakkerud is van plan om hier nog eenmaal een rustig weekend door te brengen voordat alles voor de winter wordt gesloten. Hij treft zijn huisje echter in chaos aan, alles is door inbrekers vernield. En in het naastgelegen huisje ligt een ernstig mishandelde, dode man.

Inspecteur William Wisting heeft al eerder groteske moorden meegemaakt. Maar de wanhoop waarvan hij deze herfst in Stavern getuige is, is nieuw voor hem. Alsof iemand alles te winnen en heel weinig te verliezen heeft.

***** 'Horst verrast de lezer keer op keer.' – *Trønder-Avisa*

***** '*Rode sneeuw* is een echt goede, solide misdaadroman.'
– *Varden*

Over de auteur

Jørn Lier Horst (1970) heeft zich met zijn bekroonde misdaadserie over inspecteur William Wisting gevoegd bij de elite van de Scandinavische thrillerschrijvers. Voordat hij zich fulltime aan het schrijven wijdde, werkte hij als hoofd van de recherche in het Noorse district Vestfold. Van de boeken van Jørn Lier Horst werden in Noorwegen al meer dan 1,5 miljoen exemplaren verkocht.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Jørn Lier Horst

Rode sneeuw

Wisting Kwartet 1

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Vinterstengt

© 2011 Gyldendal Norsk Forlag AS

Vertaling

Kim Snoeijs, via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau
Nederland (SVIN)

Omslagbeeld

© Plainpicture/Rudi Sebastian

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0662 6

NUR 305

‘William Wisting, een introductie’ is vertaald door Erica Feberwee

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

William Wisting, een introductie

Rode sneeuw is het zevende deel van de William Wisting-serie. Het is het deel waarmee Jørn Lier Horst internationaal doorbrak. Daarom presenteren wij het als het eerste deel van het Wisting Kwartet. Voor de nieuwe lezers schreef Horst deze introductie.

William Wisting is in zijn carrière als politieman opgeklommen tot de rang van inspecteur bij de afdeling Recherche van de politie in Larvik, net als zijn schepper, auteur Jørn Lier Horst. In *Rode sneeuw* is Wisting een jaar of vijftig, weduwnaar en vader van een volwassen tweeling, Thomas en Line. Ingrid, de vrouw van Wisting, is aan het eind van het vijfde deel van de serie omgekomen in Afrika, waar ze voor een ontwikkelingshulporganisatie werkte.

Thomas zit ten tijde van *Rode sneeuw* in het leger en is gestationeerd in Afghanistan. Het pad van dochter Line, die als journalist in Oslo werkt, kruist regelmatig dat van haar vader. Hoewel Wisting aanvankelijk zijn bedenkingen had, heeft hij inmiddels leren waarderen dat zij kan opereren op manieren die voor hem taboe zijn, waarbij ze niet zelden verrassende aanwijzingen boven tafel weet te krijgen die tot nieuwe inzichten leiden.

Na de dood van Ingrid krijgt Wisting een relatie met Suzanne Bjerke, die werkzaam is bij de kindbescherming. Desondanks blijft Ingrid, als moeder van zijn kinderen, belangrijk in zijn leven. In de boeken na haar dood, dus ook

in *Rode sneeuw*, wordt de ontwikkeling van de relatie tussen Wisting en Bjerke gevolgd.

Een cruciaal element in de serie vormen Wistings collega's. Zoals Audun Vetti, de arrogante plaatsvervangend inspecteur, tevens hulpofficier van justitie, die een belangrijke rol speelde in deel zes van de serie, waarin Wisting en zij een keiharde strijd voerden over de vraag hoeveel informatie er door de politie aan de pers kan worden verstrekt. Met andere collega's verloopt het contact positiever, zoals met Nils Hammer, een politieman van de oude stempel, wiens jaren bij de narcoticabrigade hem cynisch hebben gemaakt; met Torunn Borg, die weliswaar een stuk jonger is, maar die Wistings vertrouwen heeft gewonnen dankzij de buitengewoon professionele manier waarop ze haar vak uitoefent; en met Espen Mortensen, de technisch rechercheur die doorgaans als eerste op de plaats delict aanwezig is.

De serie speelt zich af in de provincie Vestfold, aan de Noorse zuidwestkust, een populair vakantiegebied, waar het glooiende landschap en de prachtige stranden een onwaarschijnlijk decor vormen voor de duistere wereld van de criminaliteit. Larvik, de grootste stad van de provincie en het werkterrein van Wisting, ligt ruim honderd kilometer ten zuidwesten van Oslo. De gemeente Larvik telt vijfenveertigduizend inwoners, van wie er drieëntwintigduizend in de stad zelf wonen, en beslaat vijfhonderddertig vierkante kilometer. Het gebied staat bekend om zijn natuurlijke bronnen, maar de economie draait op landbouw, handel, dienstverlening, lichte industrie, transport en toerisme. Tussen Larvik en het Deense Hirsthals vaart een veerboot.

In het eerste hoofdstuk van *Rode sneeuw* is Wisting net weer aan het werk, na een burn-out als gevolg van alles wat hij in zijn dertig jaar bij de politie voor zijn kiezen heeft gekregen. Door de manier waarop de maatschappij is veranderd, en door de toename van de georganiseerde misdaad

die samenhangt met de globalisatie en de verbeterde communicatiemogelijkheden, ziet Wisting zich genoodzaakt na te denken over de manier waarop de criminaliteit zich heeft ontwikkeld, en in het verlengde daarvan ook het werk van de politie. Dat Jørn Lier Horst zich bij het beschrijven van Wistings overwegingen, van de intuïtie die deze zich in zijn lange carrière heeft eigengemaakt en van zijn scherpe kijk op mens en maatschappij laat inspireren door zijn eigen, persoonlijke ervaringen als politieman, maakt deze boeken buitengewoon realistisch en geloofwaardig.

Rode sneeuw werd bekroond met de Noorse boekhandelsprijs.

1

De mist dreef in brede flarden vanaf zee binnen, bleef dampend boven het natte asfalt hangen en vormde kleine stralenkransen rond de straatlantaarns.

Ove Bakkerud reed met één hand aan het stuur. De duisternis pakte het landschap om hem heen in.

Hij hield van deze tijd van het jaar, voordat de herfstbladeren vielen. Dit was zijn laatste tocht naar het zomerhuisje in Stavern, om luiken voor de ramen te timmeren, de boot aan land te trekken en het huisje voor de winter af te sluiten. De hele zomer had hij hiernaar uitgekeken. Dit zou zijn weekend worden. Het werk kostte hem op zondagmiddag niet meer dan een paar uur. De rest van de tijd kon hij vrij indelen.

Hij minderde vaart, verliet de hoofdweg en reed het knerpende grind op. Het licht van de koplampen gleed over de rozenbottelhaag langs de rijweg tot aan het parkeerterrein. Het klokje op het dashboard gaf 21.37 uur aan; hij draaide het contactsleuteltje om, stapte uit en ademde de frisse, zilte zeelucht in. De golven die op het land beukten klonken als onweer in de verte.

Het regende niet meer; de nu hevige windvlagen losten de mist op. De lichtkegel van de vuurtoren op Tvistein zwiepte regelmatig over het land en liet de kletsnatte kale rotsen glimmen.

Hij trok zijn jas dicht om zich heen, liep naar de achterklep en tilde de zakken met levensmiddelen uit de kofferbak. Hij verheugde zich op een bloederige biefstuk bij het avond-

eten, op een spiegelei met bacon bij het ontbijt. Eten voor echte mannen. Voor de zekerheid controleerde hij met zijn vrije hand of zijn sleutel in zijn zak zat en vervolgens begon hij aan zijn wandeling over het pad naar het huisje op de rots-partij. Een klein eindje omhoog en de hele oceaan lag voor hem. Het was donker, maar hij voelde het grootse uitzicht. Dat vervulde hem altijd met een bijzondere rust.

Toen zijn familie het bijna twintig jaar geleden kocht, was het niet meer dan een eenvoudig, roodgeverfd huisje van planken geweest. Niet geïsoleerd en met zwaar verrot houtwerk. Zodra ze het zich konden veroorloven, had hij het helemaal afgebroken en weer op de oude fundering opgebouwd. Stukje bij beetje hadden zijn vrouw en hij er hun eigen paradijs van gemaakt. Sinds de eerste jaren, toen hij al zijn vrije tijd aan de bouwwerkzaamheden had besteed, was dit de plek waar de last van zijn schouders viel, waar hij kon uitademen en ontspannen. Een plek waar hij niet op zijn horloge hoefde te kijken, omdat de tijd zijn eigen weg ging, weer en wind volgde en naar eigen goeddunken handelde...

Hij zette de draagtassen op de platte leistenen voor het huisje en pakte zijn sleutels. Het licht van de vuurtoren viel op de muur en verdween weer. Ove Bakkerud rilde en hield zijn adem in. Zijn rechterhand omklemde de sleutelbos. Zijn mond werd droog en hij kreeg kippenvel op zijn onderarmen en in zijn nek.

De lichtkegel zwiepte opnieuw langs, als om te bevestigen waar hij een glimp van had opgevangen. De deur stond op een kier. Het kozijn was versplinterd en het slot lag op de grond.

Hij keek om zich heen maar zag alleen duisternis. In het struikgewas hoorde hij het gekraak van een tak. Ergens in de verte blafte een hond. Toen werd het stil. Alleen de wind ruiste nog door de herfstbladeren en de golven sloegen op het strand.

Ove Bakkerud zette een paar passen naar voren, pakte de deur aan de bovenkant vast en trok hem open. Op de tast vond hij het lichtknopje en hij deed de buitenverlichting en de plafondlamp in de hal aan.

Zijn vrouw en hij hadden het erover gehad dat dit kon gebeuren. In de krant had hij gelezen over jongeren die inbraken en de inboedel kapotsloegen, en over professionele bendes die, op jacht naar waardevolle spullen, hele vakantieparken leegplunderden. Toch kon hij maar moeilijk begrijpen wat hij nu zag. Het voelde alsof de plek, hún plek, geschonden was.

De woonkamer was er het ergst aan toe. Laden en kasten waren geopend en de inhoud lag over de grond verstrooid. Gebroken glazen en borden, en alle bankkussens waren rondgeslingerd. Alles wat van waarde was, was verdwenen: de nieuwe flatscreen, de muziekinstallatie en de draagbare radio. De kast waarin ze wijn en sterkedrank bewaarden, was leeg. Er stond alleen nog een halflege fles cognac.

Hij pakte het flesschip op; dat stond altijd op de schoorsteenmantel, maar het lag nu met een grote barst in het glas op de grond. Twee masten van het iele zeilscheepje waren gebroken. Hij herinnerde zich alle uren waarin hij naar de grove vingers van zijn opa had zitten kijken, hoe die op miraculeuze wijze de kleine onderdelen tot een echt schip maakten. Het moment waarop het in de fles op zijn plaats zat en zijn opa aan de draden had getrokken, zodat de masten omhooggingen.

Zijn stem beefde toen hij de politie belde en zijn naam noemde.

‘Wanneer was u daar voor het laatst?’ wilde de dienstdoende agent weten.

‘Twee weken geleden.’

‘Dus de inbraak heeft ergens na 19 september plaatsgevonden?’

Ove Bakkerud keek om zich heen, naar de verwoestingen

die de dieven hadden aangericht. Opeens voelde hij zich helemaal leeg.

‘Weet u of ze in meer huisjes zijn geweest?’ wilde de politieman weten.

‘Nee,’ antwoordde Ove Bakkerud en hij keek uit het raam. In het huisje van Thomas Rønningen brandde licht. ‘Ik ben net aangekomen.’

‘We kunnen morgen mensen laten komen om ernaar te kijken,’ ging de politieman verder. ‘In de tussentijd kunt u het beste zo weinig mogelijk aanraken.’

‘Morgen? Maar...’

‘Kunnen we u op dit nummer bereiken zodat we u kunnen bellen als we een auto vrij hebben?’

Hij opende zijn mond om te protesteren, te eisen dat de politie met honden en technisch rechercheurs zou uitrukken, maar hij zweeg. Hij slikte, bedankte voor de hulp en beëindigde het gesprek.

Waar moest hij beginnen? Hij liep naar de keuken en pakte een stoffer en blik. Toen schoot hem de vermaning van de politieman te binnen om de plaats delict onaangeroerd te laten. Hij legde de spullen weg en bleef bij het raam naar het naastgelegen huisje kijken.

Het verbaasde hem dat daar licht brandde. Thomas Rønningen was er niet vaak in de herfst. Met elke vrijdag een grote talkshow had hij genoeg te doen. Toch had hij de tijd genomen om afgelopen augustus de start van het nieuwe seizoen te vieren. Rønningen en hij hadden ieder met hun glas cognac voor de terrashaard gezeten en Rønningen had verhalen verteld over alles wat er voor, tijdens en na de uitzending achter de coulissen gebeurde.

Achter de grote, verlichte woonkamerramen zag hij een schaduw bewegen. De dieven waren daar misschien ook wel geweest. En wie weet waren ze er nog steeds. Snel liep hij naar de deur en griste de zaklantaarn mee die onaangeroerd op

zijn vaste plek stond. Misschien zou de politie andere prioriteiten gaan stellen als ze hoorden dat Thomas Rønningen ook slachtoffer was geworden.

Het pad naar de zee kronkelde door dicht rijshout en kromgegroeide dennenbomen met dichte takken. De zaklantaarn verlichtte blootliggende boomwortels en rolstenen, maar kon niet voorkomen dat hij zich aan dennennaalden en twijgen schramde.

Van achter de ramen scheen licht, maar aan deze kant waren ze te hoog voor hem om naar binnen te kunnen kijken.

Hij liet de lantaarn over het terrein dwalen, waarna hij zich naar het stoepje voor de voordeur begaf. De wind kreeg vat op de deur en sloeg hem tegen de balustrade van de veranda. Opeens werd hij bang en hij voelde de rillingen over zijn rug lopen. Hij besepte dat hij niets had om zich mee te verdedigen.

Het licht van de zaklantaarn viel op het kozijn. Daarop zaten dezelfde sporen van inbraak als bij hemzelf, maar toch was er een verschil.

Op het deurpaneel zaten bloedvlekken.

2

Het was een lange dag geweest.

William Wisting zat voorovergebogen op de bank met zijn ogen gericht op de sleutel die op de tafel voor hem lag. Er zat roest op; hij had hem al lang niet gebruikt.

Hij kwam overeind en liep in het rond. Buiten had de regen dikke druppels op het raam achtergelaten. Verderop in Stavern zigzagde een wagen van de hulpdiensten door de straten. Het zwaailicht sneed ritmisch door het donker en hij kon onmogelijk zien of het om een politieauto of om een ambulance ging. Hij bleef naar het licht kijken tot het op de Helgeroaveien verdween. Hij draaide zich om en pakte een fles uit de hoekkast. Voor zover hij kon zien, kwam de wijn uit Spanje. Het jaartal 2004 stond in goudkleurige letters op het etiket. Hij had deze fles gekregen nadat hij vorige herfst een lezing had gehouden voor de handelsvereniging, dacht hij. Hij zag er duur uit en had door het lange liggen vast niet aan kwaliteit ingeboet. Hij hield van wijn maar had nooit tijd of belangstelling genoeg gehad om zich te verdiepen in druivensoorten, producenten, wijndistricten, wat bij de maaltijd paste en welke variant je bij welke gelegenheid kon drinken. Hij vond het voldoende dat hij een goede wijn herkende als hij hem proefde.

‘Baron de Oña?’ las hij hardop vanaf het etiket en hij keek in de richting van de bank.

Suzanne glimlachte en knikte. Hij glimlachte terug. Ze was twee jaar geleden in zijn leven gekomen en erg belangrijk

voor hem geworden. Vanwege een lekkage bij haar thuis was ze een week geleden bij hem ingetrokken. Hij had het niet tegen haar gezegd, maar hij vond het fijn dat ze bij hem was.

Hij pakte twee glazen en wierp opnieuw een blik uit het raam, zonder iets anders dan zijn eigen spiegelbeeld te zien. Een breed, grof gezicht met donkere ogen. Toen draaide hij zich om, liep terug naar de bank en ging naast Suzanne zitten.

Op tv zaten interessante gasten bij Thomas Rønningen op de bank, allemaal met verschillende invalshoeken bij een gemeenschappelijk thema. Wisting hield van dit soort programma's, waarin zware onderwerpen hand in hand gingen met licht amusement. Ook vond hij de presentator een fijne vent. Thomas Rønningen had een jongensachtige charme en slaagde erin voor de camera een intieme, persoonlijke en geruststellende sfeer te scheppen, terwijl hij zich als journalist opwierp. Hij stelde altijd goed geformuleerde en intelligente vragen aan zijn gasten, en in plaats van de geïnterviewden met kritische vragen in het nauw te drijven, wist hij ze ont-hullingen te ontlokken door het gesprek simpelweg aan de gang te houden.

Suzanne pakte de glazen aan en zette ze op tafel.

Opnieuw stond hij op om de kurkentrekker te halen. Voor-dat hij plaatsnam, keek hij nog een keer uit het raam. Er reed alweer een wagen van de hulpdiensten in dezelfde richting als de vorige. Automatisch keek hij op zijn horloge en sloeg in zijn geheugen op hoe laat het was: twee minuten over tien.

'Gefeliciteerd,' zei Suzanne en ze hield haar glas vast terwijl hij inschonk.

'Wat bedoel je?'

'Met het zomerhuis,' zei ze glimlachend en ze wees naar de sleutel op de tafel.

De dag was begonnen op een advocatenkantoor in Oslo, samen met zijn oom, Georg Wisting.

Oom Georg was achtenzeventig jaar en had het grootste

deel van zijn volwassen leven besteed aan het opzetten van een ingenieursbedrijf, gespecialiseerd in het terugdringen van het energieverbruik. Wisting had nooit goed begrepen wat dat precies inhield, het enige wat hij wist was dat zijn oom gepatenteerde apparatuur voor de desinfectie en reiniging van water en lucht had ontwikkeld.

Oom Georg had het ook tot zijn levenstaak gemaakt de gevestigde orde te provoceren en beschikte over een aangeboren aversie tegen belastingen en heffingen. Dat had tot enkele conflicten met justitie geleid, die waren geëindigd met boetes en een voorwaardelijke gevangenisstraf.

De bijeenkomst op het advocatenkantoor hield verband met het testament van Georg Wisting. Het was de bedoeling dat na zijn dood op geen enkele manier iets aan de staat ten goede zou komen. De advocaat was gespecialiseerd in erfrecht en had een nogal ingewikkeld plan opgesteld voor de manier waarop oom Georg zijn vermogen moest beheren.

Wat William betrof eindigde het ermee dat hij eigenaar werd van een zomerhuisje in Værvågen in de buurt van Helgeroa, voor het laagste bedrag dat de wet toestond, zodat de te betalen erfbelasting tot een minimum beperkt werd.

Dat maakte een welgesteld man van hem. Niet dat dat er toe deed. Financieel gezien ging het hem voor de wind. Hij verdiende relatief goed, terwijl zijn baan hem strikt genomen geen tijd liet veel uit te geven. En dan had hij nog dat andere geld. Het geld dat hij na Ingrids dood had ontvangen. De kinderen en hij hadden een miljoenenvergoeding gekregen toen zij vier jaar geleden in opdracht van Norad, het overheidsorgaan voor ontwikkelingssamenwerking, in Afrika werkte en daar was overleden. Het bedrag stond op een rekening en werd elke maand groter. Het was niet in hem opgekomen er iets van uit te geven.

Hij herinnerde zich de tijd toen ze pas getrouwd waren en Ingrid zwanger was van de tweeling. De rekeningen hadden

zich opgestapeld. Soms moesten ze, als aan het eind van de maand hun saldo op nul stond, lege flessen verzamelen en statiegeld innen. Nu keek hij niet meer naar de prijzen als hij de dagelijkse boodschappen deed.

De advocaat had aangeboden zijn privéfinanciën door te spitten en een plan op te stellen om zo weinig mogelijk belasting te betalen. Wisting had daarvoor bedankt.

De gasten op tv lachten ergens om.

‘Ik ben jaloers op dat soort mensen,’ zei Suzanne en ze knikte naar de televisie.

Wisting knikte ook, hoewel hij niet had meegekregen wat voor soort mensen ze bedoelde. Hij vond het gewoon leuk om samen met haar op de bank te zitten.

‘Op die mensen die alleen doen waar ze zin in hebben,’ ging ze verder. ‘Mensen die hun nek durven uit te steken. Met het vaste en vertrouwde breken en in plaats daarvan iets nieuws en spannends doen. Zoals die Sigrid Heddal.’

Wisting wierp een blik op het scherm. Een dame van rond de vijftig sprak enthousiast over iets wat ze Safe Horizon noemde.

Suzanne keek naar hem. ‘Stel je voor, ze is boven de vijftig, keert een vaste baan als projectleider in het bedrijfsleven de rug toe en reist naar Addis Abeba om als vrijwilliger met weeskinderen te werken. Dat is nog eens lef hebben.’

Wisting was het met haar eens. Hij vond die kant van Suzanne leuk.

‘Tommy is ook zo iemand.’

Ze had het over Lines Deense vriend. Een jaar geleden had Tommy Kvanter zijn baan als visser op een hektrawler opgezegd, zijn appartement verkocht en was bij Wistings dochter ingetrokken. Het geld uit de verkoop had hij geïnvesteerd in een restaurantproject in Oslo, samen met een paar vrienden. Wisting vond ook dat Tommy een dromer was. Maar dat was niet per se een eigenschap die hij op prijs stelde.

Na de bijeenkomst bij de advocaat eerder die dag hadden Suzanne en hij samen met Line in Tommy's restaurant gegeten. Dat was de eerste keer dat Wisting er was en hij ontdekte dat het niet alleen een eetgelegenheid was. Het gebouw droeg de naam Shazam Station en bestond uit drie delen: een nachtclub in het souterrain, een koffiebar op straatniveau en een restaurant bovenin.

Tommy was verantwoordelijk voor de keuken en het restaurant. Hij had zich geen tijd gegund met hen te eten maar zorgde ervoor dat ze een viergangenmaaltijd kregen. Het eten was lekker, dat was gewoon zo. Maar waar waren alle gasten op een drukke vrijdagavond? Slechts een handjevol tafels was bezet en de obers leken veel te weinig te doen te hebben. Als dat elke dag zo was, zag het er niet best uit voor het geld dat Tommy in het project had gestoken.

Hij had nooit goed begrepen wat zijn dochter in hem zag. Weliswaar kon hij zowel filosofisch als belezen overkomen, en zelfs Wisting kon zien hoe charmant hij was, maar hij vertrouwde hem gewoon niet. Dat had niets te maken met een eerdere veroordeling wegens drugsbezit of zijn koppigheid en egoïsme. Volgens Wisting was hij gewoon niet de man aan wie zijn dochter haar toekomst moest toevertrouwen.

Soms vroeg hij zich af of zijn scepsis alleen kwam doordat Line zijn dochter was, maar dat geloofde hij eigenlijk niet. En de laatste paar keer dat hij hen samen had gezien, was het alsof Line ook een paar van Tommy's zwakke kanten waren opgevallen. Ze ergerde zich continu aan dingen die hij zei en deed, en Wisting moest toegeven dat hij blij was te zien dat ze niet meer helemaal zonder enige kritiek was.

'Als je het risico niet durft te nemen om iets nieuws te proberen, dan kun je ook niet verwachten dat je ooit iets bereikt,' ging Suzanne verder. 'En wat heb je eigenlijk te verliezen? Hoe vaak je de plank ook mislaat, je leert telkens weer iets nieuws. Alle ervaringen zijn waardevol. Zowel de goede als de slechte.'

Een van de gasten op tv had een vraag gekregen waarop hij niet onmiddellijk een antwoord wist. In de stilte die viel kon Wisting het geluid van een politiesirene in de verte horen.

Hij pakte zijn glas van tafel en bleef ermee in zijn handen zitten.

‘Zou jij je kunnen voorstellen een restaurant te beginnen?’ vroeg hij.

‘Ja,’ antwoordde ze verbaasd en ze glimlachte naar hem. ‘Niet meteen een restaurant, maar misschien een klein kunst-café. Het leven is te kort om het te leiden zoals ik dat nu doe. Elke ochtend naar kantoor. Vergaderingen, begrotingen, bezuinigingen, projecten.’

Suzanne was pedagoge bij de kindbescherming en werkte al jaren met jonge, alleenstaande asielzoekers. De laatste tijd bestond haar baan uit steeds meer papierwerk en nu zat ze op kantoor zonder contact met de kinderen die ze graag wilde helpen.

‘Hoe gaat het heten?’ vroeg hij en hij zette zijn glas weg zonder een slok te hebben genomen.

‘Wat bedoel je?’

‘Als het jouw droom is een café te beginnen, heb je vast ook over een naam nagedacht.’

Ze schudde haar hoofd.

‘Misschien iets anders dan Shazam Station?’

Ze glimlachte.

‘Dat is eigenlijk wel een grappige naam.’

‘Vind je?’

‘Shazam is een toverwoord, Perzisch. Sesam in het Noors. Sesam, open u!’

‘Sesam Station?’

Ze lachte. Vanaf haar ogen en mondhoeken liep een fijn netwerk van rimpels naar haar slapen en wangen. Haar hazelnootkleurige ogen ving het schijnsel van de kaarsen op tafel op. Het gaf haar een heel aparte, stralende blik.

Wisting reikte naar zijn wijnglas, maar voordat hij het kon pakken ging zijn telefoon. Op de display verscheen het contact dat was opgeslagen als OPERA, de interne afkorting voor de centrale van de politie.

Hij noemde zijn naam. De dienstdoende agent die belde deed hetzelfde.

‘Er is ingebroken in een aantal zomerhuisjes in Gusland.’

Wisting zweeg. Hij begreep dat dit niet alles was.

‘In een ervan is een dode man gevonden.’